

Pia Gjellerup (S):

Da vi i Socialdemokratiet i foråret 1989 tog initiativ til og fremsatte et par beslutningsforslag om tvangsauktioner og mindskelse af antallet af tvangsauktioner, havde vi håbet, at det kunne lade sig gøre at finde i hvert fald et flertal i Folketinget, der ville være med til at hjælpe på den menneskeligt set alvorlige og også økonomisk set ganske alvorlige situation, som stadig flere mennesker er kommet i gennem de sidste par år.

Vi havde kun kunnet drømme om, at vi kunne finde frem til en løsning, som hele Folketinget ville bakke op, og jeg kan da så kvittere fra Socialdemokratiets side med at sige, at det finder vi meget tilfredsstillende.

Holger K. Nielsen (SF):

I modsætning til ordførerne for Fremskridtspartiet og Socialdemokratiet skal jeg ikke forsøge at tage æren for det her lovforslag. I stedet vil jeg godt stille et spørgsmål til boligministeren. Det drejer sig om, at der i går på forsiden af Politiken var en artikel på baggrund af nogle beregninger fra Kreditforeningen Danmark gående på, at der i forhold til denne lov var vældige spekulationsmuligheder. Efter min opfattelse havde Kreditforeningen Danmark misforstået den pågældende lov; jeg vil godt høre, om boligministeren kan bekræfte, at der ikke er disse spekulationsmuligheder i forhold til, at man kan kapitalisere den støtte, man får gennem L 65.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Jeg er faktisk glad for, at hr. Holger K. Nielsen stiller dette spørgsmål nu, for jeg læste selv den pågældende artikel, og uanset om jeg var blevet spurgt om det, ville jeg have taget ordet for at sige, at denne ordning naturligvis er blevet til for at sikre hjælp til de tvangsauktions-truede husejere, som uforskyldt er kommet i denne situation.

Derimod har der naturligvis ikke fra Folketingets partier, som jo alle står bag dette lovforslag, overhovedet været tale om at give mulighed for spekulation.

Derfor vil jeg også gerne sige, at de betingelser, som er indeholdt i dette lovforslag, er ganske stramme, og det tror jeg nok, at den artikel, som hr. Holger K. Nielsen refererer til, ganske havde overset.

Må jeg først og fremmest gøre opmærksom på, at en af de ting, som stod i artiklen, var, at man ville blive ekstra godt stillet som husejer, hvis man, efter at lånene var blevet omlagt på denne måde, som loven nu giver mulighed for, solgte sin ejendom.

Det er på ingen måde tilfældet. Jeg er lige ved at sige, at naturligvis er lovgivere kloge en gang imellem, for vi har jo også mulighed for at forestille os, hvilke fæle ting folk kan tænke på. Der er netop derfor indsat en bestemmelse i loven om, at sådanne lån forfalder ved førstkomende ejerskifte.

Det, der er grundhensynet i denne lov, er at give folk mulighed for at blive boende i deres hus, men naturligvis ikke for at spekulere på nogen måde. Det er også derfor, vi har omgærdet hele ordningen med ganske stramme betingelser. Der er fastsat en frist på 3 måneder fra lovens ikrafttræden, hvor man overhovedet kan få mulighed for at ansøge om en sådan omprioritering, og i øvrigt udløber loven med slutningen af 1990.

Så er der – som der jo helt rigtigt er blevet gjort opmærksom på – også indbygget i den, at realkredit- og pengeinstitutterne individuelt skal vurdere den enkelte lånsøgers mulighed for at klare sine økonomiske forpligtelser i øvrigt, ud over at blive i huset.

Jeg vil gerne sige, at det er mit håb, og det er også min tro, at den mulighed, vi nu giver, den chance, vi lægger op til henholdsvis realkreditinstitutterne og pengeinstitutterne for virkelig at opfylde de forpligtelser, som denne lov naturligvis pålægger dem om at administrere klogt og kyndigt, når de skal fordele disse lån – som jo også er begrænset til at hvile på udelukkende 5.000 boliger, der er altså fastsat en kvote for dem – virkelig vil leve op til deres ansvar.

Man har fra starten sagt fra penge- og realkreditinstitutternes side, at man syntes, betingelserne var for stramme, de ville gerne selv have mulighed for at gå mere aktivt ind i det. Det får de ved denne lov nu mulighed for, og derfor regner jeg naturligvis også med, at institutterne vil leve op til det ansvar og de forpligtelser, vi nu overgiver til dem, samtidig med at vi altså har disse stramme grænser, som forhåbentlig skulle udelukke spekulation.

Hermed sluttede forhandlingen.